

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

ο ήλιος
του,
Δεπτεριβρη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο ήλιος του Σεπτέμβρη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλση Τσουκαράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Έλση Τσουκαράκη, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Masson, Evgeny Karandaev,
karin claus, Boiarkina Marina, varuna/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0656-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

ο ήλιος
του,
Λεπτερόν

ΆΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η ποινή, 2009

Ας αποφασίσει ο χρόνος, 2010

Υπέροχες γυναίκες, 2011

Μέχρι να ξημερώσει, 2012

Βελούδινη συνωμοσία, 2013

Οι μοναχικές μέρες συγγραφής αυτού του βιβλίου θα μου θυμίζουν πάντα τη χαρούμενη, γλυκιά... γεμάτη αγάπη κι ομορφιά ύπαρξη του Όσκαρ μας!

Αύγουστος 2013

Είχα όνειρα... είχα κι εφιάλτες...

Ξεπέρασα τους εφιιάλτες μέσα από τα όνειρά μου...

Ίων Σάλκ

*Μ*όλις άνοιξε την πόρτα του γραφείου του, με ζύγισε γρήγορα με το βλέμμα. Κοντοστάθηκε. Σίγουρα περίμενε ν' αντικρίσει, τουλάχιστον εξωτερικά, κάτι διαφορετικό. Η εμφάνιση του πελάτη του να συμβαδίζει με τη φωνή, την οποία είχε ακούσει λίγες μέρες νωρίτερα στο τηλέφωνο. Απόλαυσα τη σαστισμάρα του, έχοντας πλήρη συναίσθηση της νεανικής χροιάς της φωνής μου, σε αντίθεση με την ηλικία μου, και του έσφιξα με μια επιτηδευμένη κίνηση το χέρι, επαναλαμβάνοντας ξανά τη συμφωνία και τον όρο για τις συστάσεις και τα ονόματα, τα οποία του είχα αναφέρει στην πρώτη τηλεφωνική μας επικοινωνία.

Δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα αετίσια μάτια του από πάνω μου. Είχε μια έκφραση απογοήτευσης κι έντονης απορίας. Ίσως όμως και να έκανα λάθος στην κρίση μου, ν' αδικούσα την αντίδρασή του. Ω, πόσο με χαροποιούσε η αμηχανία του! Σαν να είχα ήδη κερδίσει το πρώτο παιχνίδι των εντυπώσεων. Ήξερα ότι θ' ακολουθούσαν πολλά ακόμη στην πορεία, τα οποία θα άλλαζαν την άποψή του για μένα συνεχώς.

Η σκέψη ότι στη συνέχεια θα βραχυκύκλωνα το μυαλό του μου χάρισε ένα αίσθημα ανωτερότητας και τόνωσε την αξιοπρέπειά μου. Έτσι απλά, χωρίς εμφανή αιτία ή κακή προαίρεση, για την απόλαυση και μόνο του παιχνιδιού. Κάθισα στην πολυθρόνα απέναντί του με στητό κορ-

μί κι αποδέχτηκα με ευχαρίστηση την παγωμένη πορτοκαλάδα που μου πρόσφερε. Η ζέστη ανάβλυζε ακόμη και μέσα από τους τοίχους της παλιάς αλλά αρχοντικής πολυκατοικίας στο κέντρο της πόλης. Το καλοκαίρι κρατούσε καλά, αλλά η επιλογή της χρονικής στιγμής να επισκεφθώ το συγκεκριμένο γραφείο δεν ήταν δική μου, την προκάλεσαν οι συγκυρίες.

Πήρα, καταβάλλοντας ακόμη μεγαλύτερη προσπάθεια, πιο στητή στάση ισιώνοντας τον κορμό μου και υιοθέτησα αγέρωχο ύφος. Άρχισα να μιλώ αποφεύγοντας τις περιττές φιοριτούρες και εισαγωγές.

Από παιδί πίστευα ότι όλοι οι άνθρωποι στον κόσμο εξυπηρετούν και υποδύονται σχεδόν αναγκαστικά κάποιον μοιραίο θεατρικό ρόλο που τους αναλογεί. Ε, καθήκον μου, λοιπόν, ήταν πάντα η άριστη απόδοση αυτού του προσωπικού ρόλου, υπηρετώντας όμως με απόλυτη ειλικρίνεια και πίστη τον εαυτό μου. Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό, για το οποίο σπαταλήθηκαν επί αιώνες τόνοι μελάνης και φαιάς ουσίας για τη μαγική αποκάλυψη της εσωτερικής ισορροπίας. Μία μόνο απλή πρόταση: *Υπηρέτησε, άνθρωπε, πρώτα απ' όλα τις δικές σου ψυχικές ανάγκες, ώστε να νιώσεις πραγματικά κι ανυπόκριτα εσωτερική χαρά!*

Η σκέψη μου επικεντρώθηκε ξανά στο παρόν και πήρα τον λόγο. Καθόμασταν αντικριστά, ζυγιάζοντας ο ένας τον άλλον σαν δυο λιοντάρια που αναμετρούν τις δυνάμεις τους για την όποια υπεροχή της στιγμής. Είχα το πλεονέκτημα του πελάτη, αλλά και το μειονέκτημα της αρχικής εντύπωσης για τις σωματικές μου αντοχές. Τέλος πάντων, δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή μιας δυσάρεστης καταγραφής. Τον κοίταξα θαρρετά, ισιώνοντας πάλι την πλάτη μου. Ο ευθυτε-

νής άνθρωπος δημιουργεί εντύπωση περήφανου ατόμου. Πάντα η στάση και η ακτινοβολία του ανθρώπινου σώματος φλυαρούν περισσότερο απ' τα λόγια.

«Αντιλαμβάνεστε επακριβώς την αιτία για την οποία χρειάζομαι, ή μάλλον χρειαζόμαστε, την επαγγελματική σας βοήθεια;» ίσως εξέφρασα την ερώτησή μου με περισσότερη επιθετικότητα απ' όση ήθελα. Έπρεπε όμως από την αρχή να κάνω τον συνομιλητή μου κοινωνό του προσωπικού μας δράματος. Εξάλλου θα πληρωνόταν αδρά για τις υπηρεσίες του κι απαιτούσα την ολοκληρωτική του δέσμευση κι αφοσίωση στο πρόβλημά μας.

«Νομίζω», ξερόβηξε. «Μου λείπουν ακόμη πολλά στοιχεία ώστε να σχηματίσω πλήρη εικόνα αυτής της ιστορίας, και ομολογώ ότι απ' την τηλεφωνική μας επικοινωνία δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι...»

Τον διέκοψα διότι αντιλήφθηκα αμέσως το σημείο όπου θα εστίαζε την προσοχή του. Ανούσια παρατήρηση θα έκανε προς το παρόν. Εκείνο που επιδίωκα ήταν να τον ταρακουνήσω έντονα, να προκαλέσω το ειλικρινές ενδιαφέρον του για την υπόθεσή μας. Να τον υποχρεώσω να εντρυφήσει στις προσωπικότητες των πρωταγωνιστών της παράξενης ιστορίας μας. Ένιωσα ότι μόλις με αντίκρισε, κάτι έσπασε μέσα του. Σαν να απογοητεύτηκε απ' την εικόνα μου και μειώθηκε το ενδιαφέρον του, κι αυτό ήταν κάτι που δε θα επέτρεπα να συμβεί.

«Αυτές οι δύο γυναικείες υπάρξεις, για τις οποίες σας έχω ήδη μιλήσει τηλεφωνικώς, έπαιξαν τον μεγαλύτερο ρόλο στο παρελθόν μας και εξακολουθούν να επηρεάζουν απόλυτα την καθημερινότητά μας».

Δε χρειάζονταν ιδιαίτερη αντίληψη και σοφία για να κα-

ταλάβω ότι ο συνομιλητής μου με αντιμετώπιζε με μια αισθήση βαρεμάρας τελικά. Σαν να είχε πλανηθεί στην προσωπική του εκτίμηση για την υπόθεσή μας. Ενοχλήθηκα, αλλά ήξερα καλά τους κρυμμένους άσους στο μανίκι μου κι έκανα υπομονή. Την κατάλληλη στιγμή θα τον αιφνιδίαζα. Είχα διαπιστώσει πολλές φορές στην πορεία της ζωής μου την απίστευτη δύναμη της «κατάλληλης στιγμής» οποιουδήποτε γεγονότος.

«Τι εννοείτε έπαιξαν μεγάλο ρόλο;»

Προσπαθούσε να δείξει επαγγελματικό ενδιαφέρον. Άλλο λίγο ακόμη και θα έγερνε το κεφάλι του ν' αποκοιμηθεί. Ήταν και η ζέστη...

«Καθόρισαν ολόκληρη τη ζωή μας συναισθηματικά». Είχα αρχίσει να πετώ σπίθες απ' τα μάτια.

«Υπό ποίαν έννοια εννοείτε τη λέξη συναισθηματικά;»

Εξανέστην κι αντέδρασα με την ορμή μικρού παιδιού. «Ένα και μοναδικό είναι το συναίσθημα που καθορίζει τις πορείες των ανθρώπων, νεαρέ κύριε. Ο Έρωτας!»

Του συμπεριφερόμουν σαν να ήταν ηλίθιος, ήξερα όμως βαθιά μέσα μου ότι οποιοσδήποτε επαγγελματίας θα με αντιμετώπιζε με τον ίδιο τρόπο. Ήμουν μια εξαιρετικά ιδιόρρυθμη περίπτωση πελάτη. Με κοίταξε σαν να είχα μόλις προσγειωθεί από άλλον πλανήτη.

«Ο έρωτας;» επανέλαβε σαν υπνωτισμένος. Άλλη λέξη περίμενε πάλι από μένα ν' ακούσει. «Ξέρετε, συναισθηματικά επηρεάζουν απόλυτα κι άλλα είδη αγάπης. Εκείνη προς τα παιδιά μας, την εργασία μας...»

Έχασα κάπως την υπομονή μου, μέχρι να προσαρμοστώ στο περιβάλλον και στο ύφος του.

«Οπωσδήποτε! Σας μιλώ όμως για το μοναδικό συναισθη-

ματικό είδος το οποίο διαθέτει δύναμη κι εξουσία να διαλύει σαν τυφώνας τις ζωές. Ζωοδότης και χάρος συγχρόνως, καθοδηγεί ανάλογα με τα κέφια του τις πορείες των ανθρώπων, κάνει τη γη κάτω απ' τα πόδια μας να σείεται και να κλυδωνίζεται από εσωτερικές αναταράξεις. Δαμαστής κι εξουσιαστής ταυτόχρονα κι εμείς άβουλοι υπηρέτες του».

Έπληττε με το λογύδριό μου περί έρωτα και σχεδόν μου το έδειξε κατάμουτρα.

«Υπερβολές», απάντησε βαριεστημένα. «Θα διαφωνήσω μαζί σας. Ο έρωτας είναι απλώς μια έκφραση της εκδήλωσης του πάθους...»

Όταν άρχιζαν οι συνομιλητές μου να αραδιάζουν λογικές επεξηγήσεις κι αμπελοφιλοσοφίες, απλώς αντιλαμβανόμουν ότι είχα απέναντί μου ένα άτομο το οποίο δεν είχε ερωτευτεί με πάθος στη ζωή του. Δεν είχε νιώσει να λιώνουν τα κύτταρά του απ' το άγγιγμα κάποιου άλλου, δεν είχε οδηγήσει τις πράξεις του στο χείλος του γκρεμού, στο αντίκρισμα της αβύσσου. Δεν είχε χαθεί στα μάτια μιας λατρεμένης ύπαρξης. Τον λυπήθηκα. Στερημένος ήταν. Μαλάκωσα το ύφος μου.

«Όπως αντιλαμβάνεστε, δεν μπορούμε να καταναλώσουμε τον χρόνο μας αναλύοντας την ουσία και την επίδραση του έρωτα στις ζωές των ανθρώπων. Εμένα προσωπικά μου άλλαξε τη ρότα ολόκληρης της πορείας μου, αρχικά με σκληρό κι αδυσώπητο τρόπο, στη συνέχεια με μάγεψε. Οφείλω οπωσδήποτε να σας συστήσω με λεπτομέρειες τις δύο γυναικείες φιγούρες, οι οποίες συνόδευσαν την ύπαρξή μου. Πρέπει να ενημερωθείτε, να μάθετε για να μπορέσετε να μας βοηθήσετε».

«Και γιατί πρέπει να μάθω για τις δικές τους πορείες;

Με ποιον τρόπο θα βοηθήσει η υποκειμενική καταγραφή μιας ξένης ζωής τα ψυχολογικά σας αδιέξοδα, έτσι όπως το θέτετε;»

«Μα η καταγραφή της ζωής οποιουδήποτε είναι πάντα υποκειμενική!» διαμαρτυρήθηκα. «Κανείς δεν μπορεί να εισχωρήσει στα κατάβαθα και στα εσώψυχα μιας άλλης προσωπικότητας. Μαντεψιές κάνουμε όλοι, προσπαθώντας να συμβαδίσουμε με τα πλάσματα της λατρείας μας. Άρα είτε για τη δική μου ζωή σας μιλήσω, είτε αναλύσω μια άλλη, τα συμπεράσματα της προσωπικής μου καταγραφής θα είναι προδοτικά του χαρακτήρα μου, εφόσον ο φακός, που φωτίζει όλες τις πτυχές και τις πορείες άλλων, είναι αποκλειστικά η δική μας αντανάκλαση. Ο τρόπος που ερμηνεύουμε και κρίνουμε τις εκάστοτε καταστάσεις μάς αποκωδικοποιεί ψυχολογικά».

Χαμογέλασα μέσα μου σαν αντιλήφθηκα ότι τον μπέρδεψα κάπως, αλλά συγχρόνως κέρδισα την προσοχή του.

«Τότε θα μου επιτρέψετε μια τελευταία εισαγωγική ερώτηση!»

«Παρακαλώ».

«Γιατί είναι τόσο σημαντικό πλέον για εσάς να αναλύσετε σκηνές οι οποίες καθόρισαν το παρελθόν δύο γυναικών...»

«Και το παρόν», πετάχτηκα διακόπτοντάς τον.

Ξαφνικά με κατέβαλλε στενοχώρια σαν αντιλήφθηκα ότι ο άντρας απέναντί μου φοβόταν πως είχε μπλέξει με κάποια γραφική, η οποία αναλωνόταν σε πονεμένες ιστορίες του πάλαι ποτέ.

Αναγκάστηκα να χρησιμοποιήσω το χαρτί του ρεαλισμού, ίσως και κυνισμού.

Ξεφύσησα επίτηδες έντονα, εκφράζοντας διαμαρτυρία και δυσaréσκεια.

«Θα μου επιτρέψετε, εφόσον είμαι εντάξει στις οικονομικές μου υποχρεώσεις απέναντί σας, να διαχειριστώ με τον δικό μου τρόπο τη διαδικασία καταγραφής των γεγονότων της ζωής μας, μέχρι να σας αναθέσω την υπόθεση που μας απασχολεί. Έχω πλήρη συναίσθηση σε ποιον επαγγελματία απευθύνομαι».

Ενοχλήθηκε με τον τόνο μου κι εκείνο το επίμονο αινιγματικό «μας» από μέρους μου τον εκνεύριζε, αλλά σιώπησε. Ο πελάτης έχει τυπικά πάντα δίκιο!

«Δεν έχω καμιά αντίρρηση για το πώς θα διεκπεραιώσω την υπόθεση που μου αναθέσατε. Απλώς, αν μου επιτρέπεται, με μπερδεύει η συνεχής αναφορά στην ανάλυση της ζωής δύο γυναικών, όπως έχετε προαναφέρει. Αποτολμώ να σας ξαναρωτήσω για ποιο λόγο τη θεωρείτε τόσο σημαντική;»

Είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή να του πετάξω κατάμουτρα τη λεκτική μου βομβίδα...

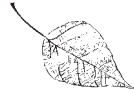
«Επειδή θα ήθελα να με βοηθήσετε να σκηνοθετήσουμε τυπικά και γραφειοκρατικά τον θάνατο της μιας».

Αχά! Γούρλωσε τα μάτια και ανακάθισε αιφνιδιασμένος στην πολυθρόνα του. Κέρδισα αυτοστιγμεί την αμέριστη προσοχή του.

«Σας προιδεάζω όμως και σας τονίζω ότι δεν πρόκειται για αστυνομική υπόθεση, αλλά για μια ρομαντική ιστορία έρωτα κι αγάπης! Καλύτερα, αν κυριολεκτούσα, θα διόρθωνα τις λέξεις μου και θα σας ανέφερα εκ νέου ότι πρόκειται για μια βαθύτατα φιλοσοφική θεώρηση της ζωής!»

Με κοιτούσε αποσβολωμένος, σαν να αμφέβαλλε για τη διανοητική μου κατάσταση.

Είχα αλλάξει άρδην την πορεία της υπόθεσης. Διεκδίκησα με μια πρόταση το ελλιπές ενδιαφέρον του. Βούλιαξα περισσότερο στο κάθισμά μου ν' απολαύσω την υπεροχή μου.

Επέστρεψα αμέσως μετά τη συνάντησή μας στο πολυτελές δωμάτιο του ξενοδοχείου μου. Η ζέστη δεν επέτρεπε περιττούς περιπάτους στην πόλη. Εξάλλου είχα απόλυτη ανάγκη να συγκεντρωθώ στις αναμνήσεις μου, καθώς και στο πώς θα τις αναβίωνα ώστε να τις μετέφερα την επομένη στον συνομιλητή μου.

Άνοιξα τον κλιματισμό, έβγαλα τα ρούχα μου και ξάπλωσα βαρύθυμα στο μαλακό κρεβάτι. Έκανα δυο τρία τυπικά τηλεφωνήματα για να καταλαγιάσω τις ανησυχίες των δικών μου, έκλεισα το κινητό και αφέθηκα για πολλοστή φορά στο αναμάσημα της ζωής μου. Στο μόνο συμπέρασμα στο οποίο κατέληγα πάντα ήταν ότι χρειαζόμουν περαιτέρω κουράγιο για να συνεχίσω. Λες και μου το ψιθύρισε η ψυχή μου, γύρισα στιγμιαία το κεφάλι και κοιτάχτηκα φευγαλέα στον καθρέφτη. Χαμογέλασα πικρά στο είδωλό μου, *κάλλιο αργά παρά ποτέ*, σκέφτηκα παρήγορα κι ένιωσα πραγματική ανακούφιση για την προγραμματισμένη συνάντηση της επομένης, την οποία είχα κανονίσει πριν από λίγη ώρα. Ίσως να ήταν το σώμα και οι ελλειπείς αντοχές μου που με εγκατέλειπαν κάθε τόσο και καταρράκωναν τη διάθεσή μου κι όχι ο αδύναμος εσωτερικός ψυχισμός μου.

Ήθελα πλέον ν' ανοίξω σε κάποιον την καρδιά μου, να του εκμυστηρευτώ τον πολύτιμο θησαυρό που κουβαλούσαμε και οι τρεις τόσα χρόνια. Ήξερα καλά από ποιο σημείο να ξεκινήσω. Οι εμπειρίες δεν είχαν αλλοιώσει στο ελά-

χιστο την τετράγωνη λογική μου, διατηρούσα πάντα τον πλήρη έλεγχο των σκέψεών μου.

Ακριβώς την ώρα της προκαθορισμένης μας συνάντησης χτύπησα το κουδούνι στο γραφείο του.

Εξεπλάγην από την ίδια μου την αντίδραση, νιώθοντας ψήγματα χαράς στο αντίκρισμα ενός ήδη οικείου για μένα προσώπου. Πάντα είχα αντίθετες κι απρόσμενες αντιδράσεις με τους ανθρώπους. Οι εναγκαλισμοί, τα χαϊδολογήματα και οι τάχα θερμές χειραψίες αποτελούσαν, κατά την άποψή μου, το προπύργιο της ανασφάλειας που ένιωθαν δυο άγνωστα άτομα. Σαν να καλόπιαναν τον εν δυνάμει επικριτή τους. Με άφηναν πλήρως αδιάφορη οι ευγενικές εκδηλώσεις κι αισθανόμουν περισσότερη άνεση με την ψυχή, απόμακρη αλλά ειλικρινή και μετρημένη συμπεριφορά των ανθρώπων.

Τον είχαν πιάσει οι φούριες του με τις προτάσεις που του ξεστόμισα την προηγούμενη. Βιαζόταν να με συνετίσει.

«Όπως αντιλαμβάνεστε, δεν μπορώ να σας βοηθήσω να σκηνοθετήσετε κατά κανέναν τρόπο τον θάνατο κάποιου άλλου, ακόμη και γραφειοκρατικά. Μια τέτοια συμπεριφορά θα χαρακτηριζόταν καταρχήν ποινική. Οφείλω όμως να παραδεχτώ ότι προκαλέσατε έντονα την περιέργειά μου, με παρακινήσατε ν' ασχοληθώ σε βάθος με το θέμα σας».

Σταμάτησε να μιλά βλέποντας το γαλήνιο χαμόγελο που είχε ζωγραφιστεί στο πρόσωπό μου. Εντάξει, το ήξερα ότι θα μεσολαβούσε ένα διάστημα όπου θα παίζαμε το παιχνίδι της γάτας με το ποντίκι. Αφού είχαμε πάρει κατάλληλες πληροφορίες πριν απευθυνθούμε στον συγκεκριμέ-

νο επαγγελματία. Διακεκριμένος κι ευφυής στο στήσιμο πλασματικής πραγματικότητας κι ατασθαλίας, προκειμένου να εξυπηρετήσει τον όποιο γενναιόδωρο πελάτη του.

Δε μίλησα, τον άφησα να συνεχίσει απολαμβάνοντας την κάθε λέξη του.

«Είστε περίεργος άνθρωπος», κατέληξε, περισσότερο μονολογώντας παρά απευθυνόμενος σ' εμένα.

«Το εκλαμβάνω σαν κομπλιμέντο το σχόλιό σας», τον ενθάρρυνα με τη σειρά μου. «Με κολακεύει η σκέψη πως ανήκω σε μια ειδική κι ιδιόμορφη κοινωνική ομάδα. Η εικόνα ότι περιτριγυρίζομαι από μια ομοιόμορφη μάζα ανθρώπων μου δημιουργεί δυσαρέσκεια κι αίσθηση εγκλεισμού».

Προσπάθησε να χαμογελάσει κι εκείνος με τη σειρά του. Δεν τα κατάφερε όμως, του βγήκε με κόπτο ένα μειδίαμα. Αντιλήφθηκα ότι είχε αρχίσει ν' αναγνωρίζει την προσωπική μου έκφραση στον λόγο και στη στάση του σώματος. Χαλάρωσε στην πολυθρόνα του κι έριξε διακριτικά μια ματιά στο ρολόι, η οποία δε διέφυγε την προσοχή μου.

«Εδώ και πολλά χρόνια δε χρησιμοποιώ ρολόι, σαν να έχω αποκτήσει πλήρη αίσθηση του χρόνου, της ώρας και των λεπτών, τα οποία καθορίζουν τα καθημερινά μου ωράρια. Θα προτιμούσα να μη γίνετε σκλάβος αυτού του μικρού μαραφετιού. Δε θα σας φέρω ποτέ σε δύσκολη θέση με τη φλυαρία μου. Θα παίρνω μόνο τον χρόνο που μου αναλογεί, μην ανησυχείτε καθόλου».

Πιάστηκε από εκεί για να συντομεύσει τις διαδικασίες.

«Ωραία τότε, ας ξεκινήσουμε. Έχω μείνει με την εντύπωση ότι θα μου εξιστορήσετε τις ζωές των δύο γυναικών οι οποίες καθόρισαν, όπως ισχυρίζεστε, ολόκληρη τη ζωή σας».

«Ενός άντρα και δύο γυναικών», διευκρίνισα.

«Κι ενός άντρα;» απώρησε.

«Μα όλη η ιστορία περιστρέφεται γύρω από την πολυσχιδή προσωπικότητα αυτού του άντρα! Αν δεν επρόκειτο για ένα μοναδικό κι αναντικατάστατο πλάσμα, καμιά αναφορά στο παρελθόν και στην ιστορία μας δε θα είχε ενδιαφέρον ούτε θα με οδηγούσε στην πόρτα του γραφείου σας».

«Τόσο έντονη και καταλυτική υπήρξε η προσωπικότητά του δηλαδή;»

Δεν αντιλήφθηκα πλήρως αν με ειρωνευόταν ή πραγματικά προσπαθούσε να μνηθεί στην εμφατική περιγραφή μου. Επέμεινα λίγο ακόμη, προκειμένου να τον πείσω περισσότερο.

«Αυτός ο άνθρωπος διέθετε μια αύρα και μια γλυκιά αίσθηση που εξαπλώνονταν σαν τα φουρτουνιασμένα κύματα στις μεγάλες θάλασσες του κόσμου και στους ωκεανούς. Είχε την ικανότητα να προκαλεί αληχημική μεταμόρφωση σε οποιαδήποτε σκοτεινή έκφανση της ζωής και να τη μετατρέπει σε Παράδεισο!»

Έμεινε για λίγο σιωπηλός προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τα λόγια μου. Ένωσα ότι μου χρέωνε υπερβολή κι υποκειμενικότητα στην κρίση μου. Δε με πείραξε, είχα απειριόριστη υπομονή και ήξερα ότι στο τέλος θα μπολιαζόταν απ' τη θεόσταλτη προσωπικότητα του Ρωμανού μας!

«Είμαι έτοιμος να σας ακούσω», με παρότρυνε.

Κι όμως, αποδείχτηκε ότι η προετοιμασία μου ήταν ανεπαρκής τελικά. Άνοιξα το στόμα να μιλήσω και δε βγήκαν λέξεις, μόνο ένας βρυχηθμός. Ίσως να ήταν λογικό. Ουδέποτε είχα εκμυστηρευτεί το παραμικρό για τη ζωή μου, παρά μόνο σ' εκείνους. Σαν να μην είχα μάθει να επικοινωνώ σε αυτό το σημείο με τους υπόλοιπους ανθρώπους, οπότε

όφειλα να διδαχτώ απ' την αρχή έναν γλωσσικό κώδικα.

«Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω, με ποιον τρόπο να κάνω την πρώτη μου προσέγγιση», αναγκάστηκα να αποκαλύψω κάπως την αδυναμία μου.

«Μου αναφέρατε, κι ομολογώ το συγκράτησα εντυπωσιασμένος στη μνήμη μου, ότι κατά βάση πρόκειται για μια φιλοσοφική προσέγγιση ζωής κι όχι αφηγηματική διήγηση μιας απλής ιστορίας τριών ανθρώπων. Τι εννοείτε επακριβώς με αυτή σας τη διευκρίνιση;»

Δεν μπορούσε να μου δώσει καλύτερη πάσα. Η ευγνωμοσύνη ξεχείλισε απ' το βλέμμα μου.

«Έχουμε στρεβλά συνηθίσει ν' αποκαλούμε φιλοσοφική προσέγγιση της ζωής όταν κάποιος απομονώνεται κλεισμένος στον εαυτό του, βυθισμένος σε διαλογισμό και τόνους βιβλίων. Ή ακόμα όταν ζει σ' έναν δικό του πλασματικό κόσμο, σαν ερημίτης, σύμφωνα με κοσμοθεωρίες οι οποίες είναι ανεφάρμοστες στην καθημερινότητα. Συνδέουμε τη φιλοσοφία με σωματική παθητικότητα, ψυχολογική πληρότητα, με ακατανόητες προτάσεις, ιδιόρρυθμο κι εκκεντρικό τρόπο συμπεριφοράς. Το δύσκολο όμως, αγαπητέ μου κύριε, είναι να εφαρμόζει κάποιος έμπρακτα, σε κάθε στιγμή της πορείας του, τη δική του εσωτερική νομοτέλεια, άσχετα απ' τις εξωτερικές συνθήκες που βιώνει. Να παλεύει κάθε μέρα να διεκδικήσει το κομμάτι της ψυχικής ισορροπίας που του αναλογεί. Να κατακτά τα "θέλω" του, ν' αποδεσμεύει τα "πρέπει" του, να μπορεί ν' απολαμβάνει την αξία της στιγμής, να βιώνει με όλες του τις αισθήσεις τις αρχέγονες συναισθηματικές καταστάσεις, με πρώτη και καλύτερη τον έρωτα!»

Με κοίταζε εμβρόντητος να παραδίδω μαθήματα ψυ-

χολογικής επιβίωσης. Υποψιάστηκα, λόγω του νεαρού της ηλικίας του κι επιπλέον γνωρίζοντας τους σύγχρονους ρυθμούς της καθημερινότητας, ότι ακόμη δεν είχε προλάβει να εντρυφήσει στον εσωτερικό του κόσμο και στα μυστικά της ψυχής. Ακόμη βιαζόταν να κατακτήσει την ψευδαίσθηση μιας φαύλης επαγγελματικής κι οικογενειακής επιτυχίας, η οποία δεν εγγυόταν καμιά εσωτερική πληρότητα κι ευτυχία.

Μειδίασε μ' έναν τρόπο τον οποίο θα χαρακτήριζα ψυχρό κι άνευρο.

«Σας προιδεάζω, λοιπόν, ότι από εσάς εξαρτάται αν θα ακούσετε μια ερωτική ή μια φιλοσοφική ιστορία. Η επιλογή εναπόκειται στην προσωπική σας αντίληψη», συμπλήρωσα θαρρετά.

«Κερδίσατε την προσοχή μου, αν και δεν αντιλαμβάνομαι προς το παρόν τη βαρύτητα των λόγων σας».

Επέστρεψα στην αμηχανία που αισθάνονται όλοι οι πρωτάρηδες, όταν κάποιο ακροατήριο αναμένει από εκείνους μια πομπώδη εισαγωγή για ένα ενδιαφέρον θέμα. Κόμπιασα και φάνηκε. Προσπάθησε να με εμψυχώσει.

«Να τα πάρετε απ' την αρχή, σαν να μου διηγείστε μιαν απλή ιστορία. Η αποστασιοποίηση βοηθά», προσπάθησε να με συμβουλευσει με τον στεγνό τρόπο του.

Την έφερα πρώτη στο μυαλό μου και φώτισε ολάκερος ο κόσμος μέσα μου. Πόσο την αγαπούσα! Χμμ... ίσως τελικά να μην ήταν τόσο δύσκολο να μιλήσω ώρες ατέλειωτες για εκείνη. *Καλημέρα, Φανή μου! Γεια σου, καρδιά μου! Όσο πολυτάραχη κι αν ήταν η ζωή σου, θα προσπαθήσω να την αποδώσω με τον καλύτερο και δικαιότερο τρόπο!*

«Φανήρη! Φανούλααα! Τρέχα! Έλα αμέσως εδώ!»

Στο άκουσμα του ονόματός της έβγαλε φτερά στα πόδια κι έτρεξε προς το μεγάλο σαλόνι, στο σημείο που άκουσε τη φωνή της μάνας της να την καλεί με λαχτάρα. Δε συνήθιζε η ανέκφραστη και ψυχρή στις εκδηλώσεις Αιμιλία τέτοιες έντονες, εναγώνιες προσφωνήσεις. Μόλις άνοιξε τη διπλή συρόμενη πόρτα, αντίκρισε μια μεγάλη μηχανική κούκλα να περπατά στο γυαλιστερό πάτωμα και να κατευθύνεται προς το μέρος της. Τα ματάκια της φωτίστηκαν από χαρά. Μπροστά της βρισκόταν η μαγική κούκλα που περίμενε καιρό τώρα να της φέρει ο πατέρας της από το εξωτερικό μόλις επέστρεφε. Την έπιασε στην αγκαλιά της κάπως τρομαγμένη, αφού η κούκλα συνέχισε να κουνά ακανόνιστα τα πόδια της στον αέρα.

«Μαμά;» ψιθύρισε. «Τι έπαθε; Γιατί συνεχίζει να περπατά; Με τρομάζει».

Η Αιμιλία εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της σκασμένη στα γέλια. Πήρε το πλαστικό όμορφο ομοίωμα στα χέρια της και περίμενε να τυλιχτεί ένα κορδόνι σε μια μικρή εσοχή στην πλάτη του παιχνιδιού. Η κούκλα σταμάτησε ξαφνικά να κινείται και παρέμεινε άψυχη, με το ένα πόδι μπρος και το άλλο πίσω. Η Φανή την κάρφωσε με το βλέμμα όλο αγωνία.

«Τη χάλασα;» ρώτησε δειλά.

«Όχι, αγάπη μου. Να, κοίτα, έχει ένα κορδόνι εδώ πίσω που το τραβάς όταν θέλεις να την κάνεις να περπατήσει. Μόλις τυλιχτεί πάλι πίσω στη θέση του, σταματά να κινείται».

«Είναι αυτή που ζήτησα να μου φέρει ο μπαμπάς!»

«Το ξέρω, καλή μου, υπήρχε ποτέ περίπτωση να το ξεχάσει; Αφού είσαι η πριγκιπέσα του».

«Ναι, αλλά πώς ήρθε η κούκλα μόνη της χωρίς τον μπαμπά;» αναρωτήθηκε με όλη την αφέλεια των παιδικών της χρόνων.

Ο Τάκης δεν άντεξε άλλο να παραμένει κρυμμένος και ξεπήδησε μονομιάς πίσω απ' τη βαριά κουρτίνα του σαλονιού, σκασμένος κι εκείνος στα γέλια.

«Εδώ είμαι κι εγώ, πριγκιπέσα μου! Γίνεται, βρε κουτό, να έρθει η πλαστική σου φίλη μόνη της, χωρίς εμένα;»

«Πατερούλη μου, ήρθες!» αναφώνησε χαρούμενη κι άρχισε να χοροπηδά σαν κατσίκι τριγύρω του, πριν τη σφίξει στην αγκαλιά του.

Ίσως αυτή να ήταν και η πιο όμορφη εικόνα που συγκράτησε μέσα της απ' τα παιδικά της χρόνια. Σαν να ξέσπασε από τότε ένας μισητός ανεμοστρόβιλος, ο οποίος κατέστρεψε τα πάντα στο πέρασμά του.

Ο πατέρας της αναχώρησε ύστερα από λίγες μέρες πάλι στο εξωτερικό να διευθετήσει κάτι εκκρεμότητες για την επιχείρηση υφασμάτων που είχε δημιουργήσει, με την υπόσχεση ότι στην επιστροφή θα της έφερνε και μια αδελφή για την κούκλα της, ώστε να έχει δύο μοναδικές φιλενάδες να περπατάνε μηχανικά.

Ο καιρός όμως πέρασε κι ο πατέρας δεν εμφανίστηκε. Κάτι δεν πήγαινε καλά μέσα στο σπίτι τους και οι ευαίσθητες κεραίες της το είχαν αντιληφθεί, χωρίς να μπορεί να το ερμηνεύσει. Η μητέρα της είχε βυθιστεί στη θλίψη, με τον πόνο αποτυπωμένο στο πρόσωπο, κι επιπλέον απουσίαζε το μεγαλύτερο μέρος της μέρας σε κάτι επείγουσες δουλειές, όπως ανέφερε. Η γιαγιά Ισμήνη κλαψούριζε και λιβάνιζε όλη μέρα κι απέφευγε να συναντήσει το βλέμμα της εγγονής της.

Πάντα η Φανή όταν ένωθε φόβο κλεινόταν στον εαυτό της και προσπαθούσε να συνέλθει με τις δικές της δυνάμεις. Έπιανε την κούκλα της απ' το χέρι, τραβούσε το κορδόνι να της δώσει πνοή κι έβγαιναν βόλτα στη μεγάλη βεράντα, προσπαθώντας να γλυκάνει την εσωτερική της αγωνία.

«Κάτι συμβαίνει με τον μπαμπά και τη μαμά, αλλά δε θέλουν να μου το πουν, ακόμη κι η γιαγιούλα μ' αποφεύγει», της έλεγε ν' αλαφρύνει τον πόνο της.

Μα γιατί δεν επιμένεις; την παρότρυνε να ρωτήσει η εσωτερική της φωνή με την όψη της κούκλας.

«Ίσως φταίω εγώ, δε θέλουν να με βλέπουν, σαν να έκανα κάτι κακό», έτρεφε την ενοχή της κάνοντάς την να βγάλει βαθιές ρίζες.

Ύστερα από λίγες μέρες, οι οποίες φάνταζαν ατέλειωτες, βουτηγμένες στη μοναξιά και στον αρνητισμό, προστέθηκαν κι άλλα φορτία στη ζωή της. Η μαμά της σταμάτησε να βγαίνει καθημερινά απ' το σπίτι, άρχισαν να φοράνε μονάχα μαύρα ρούχα με τη γιαγιά, θρηνούσαν ασταμάτητα κι αρνούνταν κατηγορηματικά να της απαντήσουν πότε θα επέστρεφε ο πατέρας της.

Το ένστικτο της Φανής δεν την ξεγελούσε, κι ας νόμιζαν όλοι ότι ήταν μικρή κι ανυποψίαστη.

Άρπαξε με δύναμη τη μάνα της απ' το μαύρο της φόρεμα μη της ξεφύγει και τη ρώτησε με έκδηλη αγωνία: «Ο μπαμπάς αυτή τη φορά πήγε για πάντα στον Ουρανό;»

Η Αιμιλία αναλύθηκε σε λυγμούς, την αγκάλιασε σπασμωδικά κι άρχισε να τρέμει ξεσπώντας σε αναφιλητά και να τη σφίγγει στον κόρφο της.

«Μαμά, σταμάτα, με πονάς», διαμαρτυρήθηκε θορυβημένη η εξάχρονη Φανή.

«Ναι, Φανή μου, αυτή τη φορά ο πατέρας σου αρρώστησε βαριά και ταξίδεψε στον Ουρανό, κι από εκεί δεν μπορεί να επιστρέψει ποτέ πια».

«Φταίω εγώ, μαμά; Εξαιτίας μου αρρώστησε; Μήπως νόμιζε ότι δεν τον αγαπώ αρκετά;»

«Όχι, όχι, δε φταις εσύ για τίποτα, μωρό μου. Τον πρόδωσε η καρδιά του», ξέσπασε πάλι σε αναφιλητά η Αιμιλία.

Από τότε η μαύρη απόχρωση βασίλευσε στο σπιτικό τους. Η γιαγιά Ισμήνη άρχισε ν' απομονώνεται όλο και περισσότερο στο δωμάτιό της, να συνομιλεί με τους δικούς της αγίους και τον χαμένο γιο της κι η μάνα της από ανάγκη ξεκίνησε να πηγαίνει καθημερινά στη θέση του εκλιπόντος στην οικογενειακή επιχείρηση, η οποία ευτυχώς εξακολουθούσε να είναι κραταιή κι ιδιαίτερα κερδοφόρα.

Σαν να είχε όμως απλωθεί ένα αόρατο πέπλο πάνω από τις ζωές τους, κρύβοντας συστηματικά το φως του ήλιου απ' τα μάτια και την ψυχή τους.

Το μεγάλο σαλόνι του σπιτιού καλύφθηκε με υφαντά, μουντά υφάσματα, οι κουρτίνες σπάνια άνοιγαν ν' αφήσουν τις ζεστές ακτίνες να δώσουν πάλι ζωντάνια στον χώρο, η μουσική απαγορεύτηκε σαν να ήταν οι μελωδίες ύβρεις στη μνήμη του πατέρα της κι ο μόνος ήχος που ακουγόταν κάθε τόσο ήταν το φύσημα της μύτης της Αιμιλίας ή της γιαγιάς της, που δημιουργούσε το συνεχές, απαρηγόρητο κλάμα τους.

Η Φανή ένιωθε αόρατη, τελείως ανάξια να προσφέρει έστω μια ρανίδα χαράς στις δυο απελπισμένες γυναίκες, οι οποίες αποτελούσαν ολάκερο τον κόσμο της. Δεν κατόρθωνε με την παρουσία της να γεμίσει τους γύρω της με αισιοδοξία ούτε πρόφτανε να τροφοδοτήσει τη δική της καρδιά

με τραγούδι και χρώμα. Οι παρατηρήσεις που εισέπραττε διαδέχονταν γρήγορα η μια την άλλη.

«Σταμάτα, παιδί μου, να χοροπηδάς σαν κατσίκι... Είμαστε κουρασμένες, μας ζαλίζεις... Φανή, μην τραγουδάς, έχουμε πένθος...» Μη το ένα... μη το άλλο.

Θα είχε περάσει σκάρτα ένας χρόνος απ' τη μέρα που αποχαιρέτησε για πάντα τον πατέρα της, όταν μια κρίση άγχους κι αγωνίας κατέβαλε όλο της το κορμάκι, άρχισε να τρέμει ανεξέλεγκτα και να κλαίει απαρηγόρητα, χωρίς καλά καλά να μπορεί κι η ίδια να προσδιορίσει τον λόγο.

«Είναι απ' τη στενοχώρια και την έλλειψη του πατέρα της, τώρα ξεσπά ολοκληρωτικά», απεφάνθη ο ειδικός γιατρός και συνέστησε ξεκούραση και περισσότερο φαγητό. Εκείνα τα χρόνια αρνούνταν ακόμη ν' αποδεχτούν ότι η εσωτερική μιζέρια και η έλλειψη σταθερότητας και σιγουριάς κατατρώνε σαν σαράκι την ψυχή.

Η Αιμιλία δυσκολευόταν να δει το βάραθρο που δημιουργήθηκε στην παιδική καρδιά. Εφόσον η Φανή τρεφόταν σωστά, ντυνόταν κατάλληλα και είχε τη δυνατότητα να μορφωθεί, αυτό σήμαινε πως εκείνη είχε εκπληρώσει με επιτυχία τα καθήκοντα του γονιού, αν και αντεπεξέρχονταν με πολλή δυσκολία στον ρόλο της μάνας, αλλά και του πατέρα συγχρόνως. Κάθε άλλη σκέψη για την εκπαίδευση της κόρης της απλώς συγκρουόταν με τη λογική της, εφόσον η ίδια δε διέθετε περισσευούμενο χώρο να σηκώσει το φορτίο και κάποιου άλλου.

Ήδη η δική της καθημερινότητα είχε βαρύνει απελπιστικά κι εξουθενωτικά απ' το ασήκωτο φορτίο της απώλειας του συζύγου της. Υπήρχαν φευγαλέες στιγμές όπου το μυαλό της Αιμιλίας παραλογιζόταν και της έπαιζε άσχημα παι-

χνίδια. Και τότε η ύπαρξη της Φανής γινόταν δυσβάστακτη κι ενοχλητική για τη ζωή της. Αν δεν υπήρχε εκείνο το παιδί και οι υποχρεώσεις της απέναντί του, θα μπορούσε πανεύκολα κι ανώδυνα ν' αποχωρήσει απ' τα εγκόσμια, που της υπενθύμιζαν καθημερινά πόσο σκληρά κι ανελέητα μπορούν να συμπεριφερθούν στους ανθρώπους.

Τον λάτρευε τον Τάκη της η Αιμιλία, καμάρωνε για την οικογένεια που είχαν δημιουργήσει και περίμεναν με χαρά να τη μεγαλώσουν κι άλλο, έκανε όνειρα για τα μελλοντικά τους ταξίδια και την όμορφη κοινή ζωή που της υποσχόταν όταν χανόταν με πάθος στην αγκαλιά του. Και ξαφνικά ένας αόρατος, άγνωστος εχθρός αποφάσισε να της στερήσει ό,τι αγάπησε περισσότερο και να την αφήσει σαν ξέπνοο, άδειο από χαρά σακί να συνεχίσει μια ανηφορική κι ανήλια πορεία.

Στο πρόσωπο της Φανής καθρεφτιζόταν το βλέμμα και το χαμόγελο του αγαπημένου της κι αυτή η ομοιότητα της προκαλούσε μια συνεχή, εξουθενωτική εναλλαγή συναισθημάτων. Πότε αποζητούσε το τρυφερό κεφαλάκι του παιδιού της, να χορτάσει αναμνήσεις και γλύκα, πότε το απέφευγε, σαν να επρόκειτο για μια διαρκή υπενθύμιση του πένθους, στο οποίο είχε βυθιστεί ανεπιστρεπτί για πάντα.

Η γιαγιά Ισμήνη παρέμεινε άψυχος παρατηρητής, μια κινούμενη μαριονέτα, να τρώει και ν' αναπνέει ίσα να κρατηθεί στη ζωή, μια ηλικιωμένη γυναίκα που πλέον δεν ανήκε πουθενά. Ούτε στον εαυτό της. Τρία χρόνια μετά τον θάνατο του μονάκριβου Τάκη της τον ακολούθησε σιωπηλά, αφήνοντας ένα μικρό κι ανώδυνο κενό στη ζωή της νύφης και της εγγονής της.

Η Αιμιλία πάντα ταυτιζόταν με τον πόνο της, χωρίς

όμως να μπορέσει να της προσφέρει λύτρωση και παρηγοριά. Η απώλεια της Ισμήνης έκοψε απλώς οριστικά κάθε δεσμό με το οικογενειακό παρελθόν του Τάκη. Όσο για τη Φανή, ίσως και ν' ανακουφίστηκε που απαλλάχτηκε από μια μαυροφορεμένη σιλουέτα, η οποία θρηνούσε καθημερινά κι αρνιόταν να συμμετάσχει σε οποιαδήποτε χαρμόσυνη εκδήλωση της ζωής. Λιγότερη αίσθηση του μαύρου για το σπίτι τους. Το δωμάτιο της Ισμήνης το μετέτρεψαν σε αποθήκη κι ο μοναδικός άνθρωπος που το άνοιγε σπάνια για να τοποθετήσει κάτι άχρηστο εκεί ή να το καθαρίσει ήταν η εκάστοτε οικιακή βοηθός της έπαυλης.

«Απομείναμε μόνες, παιδί μου! Μόνο εσένα έχω πλέον και κρατιέμαι στη ζωή. Πρέπει ν' αντέξουμε τις δυσκολίες ενωμένες, με το κεφάλι ψηλά και στητό το παράστημά μας. Η κοινωνία δε συγχωρεί τους αδύναμους», αγκάλιασε σφιχτά τη Φανή η μάνα της κι απ' την επομένη άρχισε να εξαφανίζεται σχεδόν ολόκληρη τη μέρα στον εργασιακό της χώρο. Μέσα σ' ένα απρόσμενα σύντομο χρονικό διάστημα, η Αιμιλία άρχισε να μεταμορφώνεται, ίσως από ανάγκη, ίσως από εκδήλωση του γονιδίου το οποίο προϋπήρχε σε λανθάνουσα μορφή στον χαρακτήρα της, σε μια παθιασμένη, σκληρή κι αποτελεσματική επιχειρηματία.

Σταμάτησα να μιλώ κρίνοντας ότι είχα φορτίσει πολύ την ατμόσφαιρα. Είχα πάρει φόρα και μιλούσα ασυγκράτητα, χωρίς να παρατηρώ προσεκτικά τον συνομιλητή μου. Με κοιτούσε μ' ένα αδιευκρίνιστο, ερωτηματικό βλέμμα. Προσπάθησα να μαντέψω τις σκέψεις του, αν και ήξερα από προσωπική εμπειρία ότι αυτό ήταν ένα ανούσιο και χαμέ-

νο παιχνίδι απ' την αρχή. Μπορεί να έφτιαχνα σενάρια στο μυαλό μου ότι ο άνθρωπος απέναντί μου έβγαζε τα τάδε ή τα δείνα συμπεράσματα για μένα και την ιστορία που του διηγούμουν κι εκείνος απλώς να σκεφτόταν το νόστιμο δείπνο που θα γευόταν μετά τη συνάντησή μας ή ν' αναπολούσε τις βραδινές σεξουαλικές του επιδόσεις. Περιττή η προσπάθεια να θέλεις να εισέρχεσαι με εμμονή στο μυαλό κάποιου άλλου και να απαιτείς σχεδόν να γίνεσαι συνεργός των στιγμιαίων σκέψεών του. Ίσως τελικά οι εσωτερικές μας φωνές να είναι ό,τι πιο ελεύθερο κι ανεξάρτητο εκδηλώνεται στη φύση μας.

Πόσο καλά είχα διαχειριστεί στο παρελθόν αυτά τα συμπαθητικά τερτίπια του νου! Όλα ένα θεατρικό παιχνίδι!

«Ξεκίνησα με πολύ δράμα, ε;» τον έβγαλα απ' τις σκέψεις του, προσπαθώντας να χαριτολογήσω.

«Τι εννοείτε δράμα;»

«Να, όλα αυτά που σας εξιστορώ για το παρελθόν της Φανής. Καθώς ακούω τώρα τα ίδια μου τα λόγια, συνειδητοποιώ ότι σας βάρυνα με αρνητισμό και μιζέρια».

«Μην ανησυχείτε», ίσα που μειδίασε, σαν να το είχε γρουσουζιά να χαμογελάσει με την καρδιά του.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ανησυχώ για σας. Το επάγγελμά σας εξασκείτε. Απλώς δε θέλω να υποβαθμίσω την ουσιαστική σημασία για τα πένθιμα παιδικά χρόνια της Φανής και να τα προσπεράσετε με μια αίσθηση δυσφορίας για το συνεχιζόμενο σκοτάδι της καθημερινότητάς της».

«Μα αν δεν πιστεύατε στην αντικειμενική αξιολόγηση εκ μέρους μου όσων μου διηγείστε, σίγουρα θα είχατε επιλέξει κάποιον άλλον επαγγελματία», νόμισε ότι έκανε ρουάματ με την πληρωμένη του απάντηση.

«Δε με συμπαθείτε ιδιαίτερα», τον αιφνιδίασα με το αυθαίρετο συμπέρασμά μου, κι αντιλήφθηκα έναν μικρό σπασμό στο πάνω χείλος του από αμηχανία.

Ήταν όμως ευέλικτος, γρήγορος κι ικανός παίκτης.

«Το θεωρείτε απαραίτητο για την αποτελεσματικότητά μου; Τα προσωπικά μου συναισθήματα για όποιον πελάτη έχω ν' αντιμετωπίσω πιστεύετε ότι επηρεάζουν την κρίση μου για την υπόθεσή του;» πέταξε την μπαλιά στο δικό μου γήπεδο.

«Σωστά με κρίνατε. Αν δεν πίστευα στην ικανότητα και την αντικειμενικότητά σας, δε θα βρισκόμουν αυτή τη στιγμή εδώ. Δε χτύπησα τυχαία το κουδούνι σας. Ψάξαμε και ρωτήσαμε ανάμεσα σε δεκάδες επαγγελματίες της ειδικότητάς σας».

Το μειδίαμα εκεί, κολλημένο. Αρνιόταν να γίνει χαμόγελο.

Σηκώθηκα να φύγω, ανανεώνοντας την επόμενη συνάντησή μας.

«Και ξέρετε κάτι ακόμα;» τον κάρφωσα με το πιο αυστηρό μου βλέμμα.

«Παρακαλώ, σας ακούω».

«Δε νιώθω καμιά πραγματική ανάγκη να με συμπαθήσετε ούτε να σας είναι αρεστή η προσωπικότητά μου. Μου περισσεύει. Νιώθω γεμάτος άνθρωπος απ' τη ματαιότητα και την ψευδαίσθηση της συμπάθειας των ξένων. Τα μόνα που αποζητώ από εσάς είναι ευθυκρισία κι αντικειμενικότητα».

Η Φανή ήταν μια γυναίκα ανασφαλής, ευάλωτη, χωρίς ιδιαίτερα χαρίσματα κι ικανότητες. Δεν μπόρεσε ούτε μέσα από την οικογένεια που δημιούργησε να βρει τη δύναμη να υπερνικήσει τα τρωτά σημεία του εαυτού της. Πληγωμένη από την προδοσία, κράτησε την καρδιά της κλειστή απέναντι σε όλους και σε όλα, μέχρι τη στιγμή που εισέβαλε στη ζωή της ο ανατρεπτικός Ρωμανός κι εκείνος μπόρεσε να της φωτίσει με την παρουσία του, όλη την κρυμμένη δύναμη κι εσωτερική ομορφιά της.

Η Μάγια, στον αντίποδα, υπήρξε δραστήρια και γεμάτη αυτοπεποίθηση, έτοιμη να κατακτήσει τον κόσμο ακόμα κι όταν βίωνε την ψευδαίσθηση ενός ευτυχισμένου γάμου, στον οποίο όμως ήταν άθελά της εγκλωβισμένη. Όπου γνώρισε τον αινιγματικό Ρωμανό και αγκιστρώθηκε ανοχώρωτη στην αγκαλιά του, το πιο απάνεμο κι ασφαλές λιμάνι στην πορεία της.

Ο Ρωμανός, από την πλευρά του, δέθηκε με τις δύο αυτές γυναίκες, οι οποίες του χάριζαν την ευτυχία και τον ολοκλήρωναν η καθεμιά με διαφορετικό τρόπο. Κατόρθωσε να τις μεταμορφώσει, να φέρει στο φως την εσωτερική ομορφιά τους και να αναδείξει άγνωστες πτυχές του χαρακτήρα τους. Και πάνω απ' όλα να γεμίσει τις ζωές τους μ' έναν παράξενο, μεγάλο και ουσιαστικό έρωτα. Έναν έρωτα που τις σημάδεψε για πάντα.

*Την αγάπη τη νιώθεις πραγματικά
όταν παραδίνεσαι σ' εκείνη χωρίς όρους.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0656-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΕΙΣ. 15072

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η